

конъ, той ще разбере и своитѣ състояния, ще знае, какъ да се справя съ тѣхъ. Следователно, докато отрицателнитѣ мисли и желания на човѣка се намиратъ въ центъра на неговото съзнание, злото не е проявено. Обаче, излѣзатъ ли отъ този центъръ и отидатъ къмъ периферията, злото е вече проявено. Сжщото се отнася и до доброто. Докато добритѣ мисли и желания на човѣка се криятъ въ центъра на неговото съзнание, доброто въ него не е проявено. Щомъ излѣзатъ на периферията, доброто е проявено вече. Когато доброто и злото излѣзатъ на периферията на човѣшкото съзнание, човѣкъ се намира въ постоянна борба между тѣзи две сили въ себе си, но върви напредъ, развива се. Ако живѣе само въ центъра на своето съзнание, човѣкъ се намира въ покой, въ не проявено състояние. При това положение, той не може да се развива. Въ центъра на, човѣшкото съзнание нѣма никакво движение никакви противоречия. Щомъ нѣма противоречия, човѣкъ не може да расте, не може да се развива. Когато слугата иска да заеме мѣстото на господаря си, той да заповѣдва, а господарьтъ му да работи, между тѣхъ се явяватъ недоразумения, споръ, противоречия. Въ тѣзи противоречия, именно, се изясняватъ нѣщата. Следъ всѣка борба, която става въ човѣка, между едно отрицателно и едно положително чувство, между едно неприятно и едно приятно състояние, се ражда